

Képzelnék el egy Don Juant, aki így ostromolja hölgycét: „Vetkőzz le, drágám, hadd lássam: csakugyan olyan csúnya vagy, mint gyanítom?” Erotikusan hatna ez a szöveg a megszólítottra? Nem kellene inkább arra gondolnunk, hogy bujkál ott valaki más is, és annak szól a beszéd?

Orbán Viktor október 28-án, vasárnap azt mondta a Duna Televízió Heti Hírmondó műsorában, hogy „a státustörvény a magyar nemzet határokon átvélt újraegyesítését tűzte ki célul”. Kifejezést adott annak a véleménynek is, miszerint „Romániának az a problémája, hogy kétmillióval több, Magyarországnak pedig az, hogy kétmillióval kevesebb magyar él a területén”. Vajon kinek mondta mindezt?

Ami az első megállapítást illeti: a „határokon átvélt újraegyesítés” kifejezés első pillantásra értelmetlen, a másodikra pedig kizárólag revizionista programként értelmezhető. Az „átvélt” szó csak érzékelteti, de érthető okból nem mondja ki, hogy határok által elválasztott embercsoportok úgy egyesíthetők, ha megszüntetik a köztük húzódó határt. Magyar státustörvényt a II. világháború után csak azzal lehetne megindokolni, hogy ez segítséget nyújt a határainkon kívül élő magyarság-

nak anyanyelve és vele született kulturális identitása megőrzésében. Az anyanyelv használata és egy adott nemzeti kultúra értékrendje ugyanis átvélhet a határokon. Ilyen állítás elismerné annak lehetőségét, hogy a határainkon kívül élő magyarok egyszerre tartozzanak a magyarsághoz mint kulturális és nyelvi közösséghez és a román, szlovák, szerb politikai közösséghez, melynek kormányzásában is szerepet vállalhatnak. Tagadhatatlan, hogy e kettősségből még ideális esetben sem küszöbölhetők ki bizonyos konfliktusok, de ezek megszeliődülnének, mielőtt az érdekelt államok az Európai Unió tagjaivá válnának, és megszűnne a köztük húzódó határok választóvonal-jellege.

A másodiknak idézett megállapítás azt hivatott érzékeltetni, hogy a mi miniszterelnökünk nagy kópé és agyafúrt ember. Ha Magyarország és a vele szomszédos Románia attól szenved, hogy az egyikben kétmillióval több, a másikban kétmillióval kevesebb a magyar a kellenél, akkor mi a legkézenfekvőbb megoldás? Na mi? Milyen finom ember a mi Orbán Viktorunk, még csak dalra se gyűjt, hogy „édes Erdély, itt

Címzett kerestetik

vagyunk”, mégis hallja, akinek füle van, sőt az is, akinek nincs, a jól ismert nótát. „Győz a szittya fürgeteg” – ez az üzenet. De ki a címzett?

A román miniszterelnök kategorikusan kizárja annak lehetőségét, hogy Magyarországon döntsék el, ki magyar Romániában, és kit illet meg itt a kedvezmény. A mi miniszterelnökünk azt válaszolja, hogy a jogosultak személyét igenis Magyarország jelöli majd ki, és ezt a kérdést nem erőből kellene eldönteni. Hát ennek a válasznak ki a címzettje? Egyrészt elismeri, hogy Romániának ezt a kérdést módjában áll „erőből” eldönteni, hiszen azt csak nem állíthatja, hogy a magyar parlament hozhat olyan törvényeket, amelyek más nemzetállam területén kötelező érvénnyel realizálhatók. Másrészt közli, hogy ebben az esetben mégis Magyarország szabja majd meg, hogy milyen törvény legyen érvényes román felségterületen. Ez csak úgy értelmezhető, hogy ha a románok „erőből” döntenek, akkor mi ez ellen az erő ellen erőszakot alkalmazunk. Hogyan gondolja ezt? És kivel közli ilyesfajta szándékait?

Csurka István a szeptember

11-ei merénylet után szinte elsőként szemléltette, hogy az európai kultúrkör szélsőjobboldali erői a vallási fundamentalizmus minden árnyalatának természetes szövetségesei, hiszen – különféle okokból és igen eltérő célok érdekében – mind a felvilágosodás következményeit óhajtának eltakarítani a föld színéről. Ezzel a MIÉP politikailag szalonképtelenné vált. Megítélés szerint a Fidesz ennek ellenére szövetséget kötne vele, szalonképtelenné téve magát is, ha csak így tarthatná meg hatalmát. De azért jobban szeretné a miépes jobboldaliakat és a mélyen tisztelt söpredéket is átcsábítani magához Csurka széles háta mögül. Ennek a nemes célnak az érdekében vállalja miniszterelnökünk még azt is, hogy új kisanantot kovácsoljon Magyarországra. Pimasz hangnemének költségeit azok a kisebbségek fizetik majd meg, akikért látszólag szót emel. Üzenetének címzettjei azonban nem ők és nem is az illetékes országok kormányai. Hiszen miniszterelnökünk nem számíthat arra, hogy szomszédaink félelmét a magyar revansizmustól éppen revansista hadovál oszlathatja el. Ki hát valójában a címzett? Címzett kerestetik!

ÉORSI ISTVÁN
író, publicista